kui et põiekaela ümber õiete paljo pisſukeſed lihha-uſſid immeſid, mis loma ärrawõtſid.

Kui teine ſurri ja ſai lahti leigatud, ſelle ſaddakordne olli põllema läinud, et ſe kuiw ja kõwwa olli, kui pargitud ja kuiwatud nahk, mis toito ennam ei woinud ärra ſeeda.

Esſimene olleks piddand õlli ſisſe ſama ja teine ülge ehk küünla raswa; agga kes woib wäljapoolt läbbi nähha, mis ja kus kohtas lomal wigga on? Ma uſſun, et õppetud arſtki ſedda ei tea! weel wähhem meie ſuggune. Keik on õnne peale, mis Jummal meile tahhab anda ehk ka — wõtta, ſe on ſe keige ſelgem arro; ſihhelmiſe haiguſe poleſt. On loom ennaſt hawanud ja temma nahk lahti on, ſiis on põlletud maarjaje-tuhk ja innimeſe kuſſi, ni hästi weiste kui hobbuſte hawadele head ja parrandab õige rutto.

Ka üks Muſchat pähkel, penikeſeks tõugatud, on hea ſelle lehmale ſisſe anda, mis werd lüpſab.

Kui perre eit ja perremees
On loma pärraſt murre ſees,
Siis igga wiſi katſuwad
Ja hoolſaſt abbi otſiwad,
Et temma jälle terweks jääks
Ja nende süda rõmo nääks. —
Se moiſta on jo enneſeſt
Ei holi wõeras perre ſeſt
Waid mõtlewad: „Se tühhine
Ei pudo nüüd jo minnuſe
Kas ellago ehk ſurgo ta,
Ma teid ei teni palgata!“ —
Oh armas eit, ſiis loda ſa,
Et ſe ſind wõttab aidata,
Kes ilma peal' keik lomad loob,
Kül Se ſind aitab, ue toob.

Wiljapude ärrakülmetamiſeſt talwe aeal.

Wiljapude armaſtajad on ſaggedaſte murres, kui kewwade näggewad, et keik õrnema wiljapu minnewa aaſtaſed wõſſad ehk kaſſud, ärra on külmanud ja paljad kuiwad raad weel püſti ſeiſwad.